

Aase Klausen,

Finnsnes, blei sjuk på sin konfirmasjonsdag i Lenvik kirke for vel halvanna veka sia. Sjukdomen tok til, og hun blei tilslutt heilt lam. Den tilkalte læke fant ut at hun var angrepet av polyemyelit, denne snikende lumske sjukdom som en står omlag makteslaus mot.

Som et siste forsøk på å bekjempe sjukdomen, skulle hun sendes til sykehusbehandling i Tromsø, men da motorbåten som førte henne avsted var kommet omlag midt på Malangen, siste onsdag, ebbet hennes liv ut,

*

Aase Klausen var ei særlig snild og god jente — og var derfor elsket og avholdt av alle i sine omgivelser — mest av venner og kammerater i folkeskolen, søndagsskolen og av sine lekekammerater og i barneflokken ellers i kretsen.

Om henne kan en med full rett sei at hun var en fin liten blomst, et solskinsbarn som spredte sol på sin vei. Derfor er savnet også stort når hun nå så tidlig er gått bort — just da livet skulle begynne for henne som hennes nærmeste ventet seg så mye glede av. Sjølsakt er hennes bortgang et fryktelig tungt slag for dem — som for ikke så lenge sia mistet ei anna småjente som de også var mye glad i — og så mye meir som de nå ikke har fleire jenter igjen i heimen.

Når slikt hender, stikk mot det vi mennesker, som ofte lever bare i nuet, finner å være rett og rettferdig da stanser vi som regel opp med et stridigt korfor?

Og dog har vel Gud si meining med selv de tyngste prøvelser han lar oss gjennomgå.

Det er ofte vanskelig når sorgen rammer en å kunne sei:

Skje ikke min, men din vilje Gud. Og dog vil enkver av oss som er kommet eller kan makte å komme så langt at vi kan sei dette av fullt hjerte tross alt være viss på å ha seiret over sorg og motgang og ha fått kraft til å bære selv de hardeste prøvelser.

Aase Klausen er spart for alt som dette jordelivet har så mye av; synd og sorg og nød av mange slag.

Minnene hennes vil lyse og varme og lindre sorgen, og vi ber Gud signe dem for hennes kjære og blant oss alle.